

Voor hoofdstuk 0

De familie Kokos

De familie Kokos was een grote familie uit Zevenslootjes. Een echte Kokos herkende je uit duizenden. Alle Kokossen hadden oranje haar (als een wortel) en een lange puntneus met sproeten (ook als een wortel).

In Zevenslootjes noemden ze de familie Kokos een bos wortelen.

Ieder jaar op 31 juli kwam de hele bos wortelen bij elkaar in de tuin van opa en oma achter de molen. Vrolijk huppelden ze het grasveld op.

‘Ik heb taart bij me!’ riep oom Guus.

‘En ik mijn gitaar,’ zei oom Chiem.

‘En ik rooster garnalen,’ zei oom Petter.

‘Als je er maar niet op gaat zitten,’ zei oma, want dat had oom Petter per ongeluk wel eens gedaan. Dat was nog een hele toestand geworden, want de garnalen lagen al op de barbecue en hij had verschrikkelijk zijn billen gebrand. En uit medeleven had niemand de garnalen nog willen eten.

Op 31 juli werd er gezongen en gesnoept en de Kokossen deden spelletjes uit opa en oma’s tijd, zoals spijkerpoepen, ezeltje-prik en koekhappen. Na de kruiwagenrace ging de barbecue aan.

Het hoogtepunt van de dag vond plaats tijdens de plumpudding. Dan zette opa een podium op het veld en reikte hij samen met oma de Gouden Kokosnoot uit aan het familielid dat het afgelopen jaar de grootste blunder had gemaakt.

Terwijl iedereen glunderend toekeek, opende opa plechtig een schoenendoos vol briefjes en foto's van de blunders van het afgelopen jaar.

'Ik ga beginnen. Nummer één.' En dan las hij ze stuk voor stuk voor. Soms waren het er wel vijftig. Elke blunder kreeg een luid applaus en binnen de kortste keren had iedereen buikpijn van het lachen.

Als opa klaar was, kozen ze met zijn allen een winnaar. Die kreeg een goudgeverfde kokosnoot en werd op de schouders genomen en joelend rondgedragen, terwijl ze hun Kokoslied zongen.

♪ *Een echte Kokos moet altijd lachen*
Een echte Kokos wordt vrolijk oud
Die glundert om een blunder
En die schatert om een flater
Om een zeperd of een misser
Of een vreselijke fout
Een echte Kokos die wint een Kokos
Een echte Kokosnoot van Goud! ♪

'Mooi, hè,' zei opa dan.

'Prachtig,' zei oma.

Dat lijkt allemaal misschien een beetje raar, en dat is het ook. Wie bedenkt er nou een blunderwedstrijd? En waarom?

De traditie was begonnen toen opa Kokos 50 jaar geleden zijn halve neus verloor op een veldje in Zevenslootjes. Het was het belangrijkste voorval in de geschiedenis van de familie Kokos. Zonder dat voorval waren alle Kokossen er niet eens geweest. Dus laat ik dat eerst maar vertellen.

Nog steeds voor hoofdstuk 0

De neus

Het merkwaardige en nogal bloederige neusvoorval vond plaats op 31 juli.

Oma woonde net in Zevenslootjes en heette Grietje Noot en liet haar poedel uit. Die heette Krul. Opa heette Jan Kokos en liep gewoon een rondje te lopen.

Op het veldje achter de molen zag Jan Kokos Grietje Noot. Hij had nog nooit iemand met zulke mooie oranje haren gezien en werd op slag stapelverliefd, met rode wangen en kriebelende vlinders in zijn buik.

Zulke vlinders zijn hartstikke vrolijk, maar van verliefdheid word je helaas ook stekeblind. Dus toen Jan vlak bij het mooie meisje was, struikelde hij over de poedel.

Met een schreeuw plofte hij boven op Krul.

‘Whaah!’

‘Grrrrr!’

‘Au!’

In één hap beet Krul het puntje van Jans neus.

Nou had Jan een neus als een wortel en hij kon dat puntje gemakkelijk missen. Maar het bloedde als een rund. Het drupte op Grietjes hoge laarzen en op de krullen van Krul.

‘Sorry! Nee! Het spijt me!’ riep Jan.

‘Mij ook! Lieve hemel! Is dat je neus?’ Grietje plukte het bloederige puntje uit het gras en ze renden ermee naar de dokter.

‘Naai het eraan! Het is nog warm! Kan dat nog?’

‘Nee,’ zei de dokter. Hij gooide het hompje in de prullenbak en zei dat Jan nog genoeg neus over had.

‘Maar nu heb ik een derde neusgat! Dat is toch geen gezicht!’ jammerde Jan.

‘Dat naai ik dicht. Zit stil.’ De dokter pakte naald en draad en naaide het derde neusgat dicht. Hij plakte verband over de draadjes en zei dat Jan een week lang niet uit de andere twee gaten mocht snuiten.

Jan en Grietje liepen naar buiten en lieten samen de poedel uit.

‘Hoe heet je eigenlijk?’ vroeg Grietje toen pas.

‘Jan Kokos,’ zei Jan.

‘Ik ben Grietje Noot,’ zei Grietje.

‘Wat zeg je nou? Heten we samen Kokos-Noot?’

Daar moesten ze allebei zo hard om lachen dat Jans

neus weer begon te bloeden en ze terug moesten voor nieuw verband.

‘Mag ik de rest als aandenken?’ vroeg Jan, toen de assistente klaar was.

‘Bedoelt u dat vieze, oude verband?’

‘Nee. Ik bedoel de andere helft van mijn neus. Die ligt in de prullenbak. Ik wil hem terug.’

De assistente viste het bloederige hompje met een vies gezicht uit de prullenbak en stopte het in een potje sterk water. ‘Dan bederft het niet,’ zei ze. ‘Alstublieft. En veel plezier ermee.’

Stralend nam Jan het potje mee naar buiten.

‘Wat een blunder,’ gichelde Grietje. ‘We moeten deze middag maar snel vergeten.’

‘Ik denk er niet aan,’ zei Jan. ‘Deze middag is het beste wat me ooit is overkomen.’

Bij Grietjes huis namen ze afscheid en Jan zei dat hij gauw terug zou komen.

Thuis zette Jan het potje in zijn boekenkast. ‘Ik bewaar je voor eeuwig,’ zei hij tegen het vreemde hompje. ‘Door jou zal ik deze dag nooit meer vergeten.’

Jan en Grietje trouwden op 31 juli van het jaar daarna.

Jan gaf Grietje een ring met een gouden kokosnootje erop.

Grietje gaf Jan een dik plakboek voor foto's van alle leuke dingen die ze samen zouden gaan doen. Op de eerste bladzijde had ze een foto geplakt van het potje met de neus. Omdat het daarmee allemaal begonnen was.

Hoofdstuk 0

De Gouden Kokosnoot

Nu blunderde Jan al zijn hele leven en dat werd na de bruiloft niet minder. Dan weer stapte hij met zijn boodschappentas per ongeluk van de brug, dan weer ving hij zijn eigen oor tijdens het vissen. Op een dag zei Grietje: 'Als er een prijs zou bestaan voor de grootste blunder van het jaar, zou jij die ieder jaar winnen.'

'Daar zeg je me wat,' zei Jan. 'Waarom bestaat die prijs eigenlijk niet? Er bestaan prijzen voor ondersteboven zwemmen met je benen boven water. En voor gekke beken trekken en kersenpitten spugen en worstelen met je tenen. Dus waarom niet voor blunders maken? Dat is veel gewoner. Hoe zou dat toch komen?'

'Omdat daar geen wedstrijd voor is,' bedacht Grietje. 'Dat moet het zijn. Als er geen wedstrijd is, kun je ook niet winnen.'

'Maar waaróm is er dan geen wedstrijd voor?'

'Omdat niemand daaraan meedoet. Misschien omdat mensen zich voor blunders schamen.'

'Wat een onzin,' zei Jan. 'Blunders zijn juist om te lachen. En als je heel hard lacht, leef je langer. Dus blunders zijn

net zo gezond als sporten. En veel grappiger ook. Nu ik er zo over nadenk: het is hartstikke vreemd dat nog niemand een blunderwedstrijd begonnen is.'

'Dan beginnen we onze eigen wedstrijd,' besloot Grietje. 'Tussen jou en mij. Want ik kan het ook.'

Ze liep naar de kast en pakte het plakboek. Op de eerste lege bladzijde maakte ze twee rijtjes van de blunders die ze het afgelopen jaar hadden gemaakt. Natuurlijk was het rijtje van Jan langer.

Jan Kokos

- at een naaktslak omdat hij dacht dat het een ho-ningdropje was.
- ging tijdens een feestje op een schaal bitterballen zitten en brandde zijn billen.
- vergat Krul toen hij hem ging uitlaten en liep met een lege riem over het veldje.
- droeg een stapel hout naar de molen en midden voor school knapten zijn bretels en zakte zijn broek af.
- ging kamperen en sloeg de laatste haring in een mierennest.
- verstopte zijn paspoort op zo'n veilige plek dat hij hem nooit meer terugvond.

Enzovoort, enzovoort, enzovoort.

Grietje Kokos

- ging naar een feestje met haar kleren binnenste-buiten.
- verloor haar trouwring bij het koken en vond hem terug in een hap boerenkool.
- bleef met haar hoge hak in een rooster steken en kreeg de schoen onmogelijk weer los.

Enzovoort.

Ze waren wel een uur met die rijtjes bezig, want bij elke blunder lagen ze in een deuk.

‘En jij maar sabbelen op die naaktslak,’ gierde Grietje. ‘En die bitterbalbillen... je had blaren zo groot als bitterballen! Hahaha.’ Ze lachte tot de tranen over haar wangen rolden.

‘Mooi, hè,’ zei Jan.

‘Ja. Die bitterbalblunder vind ik echt de beste. Dan win jij met je blarenbillen de eerste Eerste Prijs. Weet jij nog een leuke naam voor onze prijs?’

‘De Kokosnoot,’ zei Jan meteen.

‘Maar dan wel een gouden,’ vond Grietje. Ze onderstreepte de bitterbalbillen en zette er een pijltje bij. *Gouden Kokosnoot 2*. ‘En dan is die halve neus de eerste.’ Ze sloeg terug naar de eerste bladzijde en schreef: *Gouden Kokosnoot 1*.

‘En waar is mijn beker?’ vroeg Jan.

‘Die maken we van een kokosnoot. Ga er maar een kopen.’

Jan kocht een kokosnoot en een pot goudverf en verfde

niet alleen de kokosnoot goud, maar ook de staart van Krul, omdat hij de pot omstootte en de verf boven op de poedel gutste.

‘Wat ben je toch een kluns,’ giechelde Grietje. Ze maakte een foto van Kruls gouden staart en stopte een briefje met het voorval in een schoenendoos. ‘En dit is vast de eerste inzending voor de Gouden Kokosnoot van volgend jaar.’

Want zo spraken ze het af. Dat ze ieder jaar een verkiezing zouden houden. Het hele jaar door maakten ze briefjes en foto’s voor in de schoenendoos en op 31 juli reikten ze een kokosnoot uit aan degene die de grootste blunder had gemaakt. En een lol dat ze hadden!

Een jaar later kochten ze de oude molen bij het veldje. De grote schuur ernaast lieten ze verbouwen tot huis.

Jan en Grietje waren dol op kinderen en ze kregen er zes. De eerste vier waren allemaal jongens met oranje haar en lange puntneuzen. Ze heetten Guus, Bastiaan, Chiem en Benjamin. Benjamin was eerst de laatste, maar toen wilde oma toch nog een meisje. Dat lukte en ze noemden haar Ans. Alleen kreeg ze er per ongeluk nog een zoon bij. Ans werd om negen uur geboren en Petter kwam om kwart voor tien. ‘Die was waarschijnlijk de weg kwijt,’ had oma voor de grap gezegd. Maar Petter kennende kon dat zomaar waar geweest zijn. Die verdwaalde nog in hun eigen wc.

De kinderen kregen ook weer kinderen en de familie Kokos werd groter en groter. Iedereen bleef in

Zevenslootjes wonen en oom Petter zelfs in de molen. En hun feest op 31 juli werd het hoogtepunt van het jaar.

Nu denk je misschien: zo'n grote, lachende familie, zonder ruzie of zwarte schapen, dat gelooft toch geen mens? Is er dan nooit eens iets vervelends gebeurd?

Ja. Eén keer, bij de 44e Gouden Kokosnoot, ging er iets mis. De 31 juli van de 44e Gouden Kokosnoot werd zelfs een rottag, vol geschreeuw en gehuil. Dat vond iedereen zo verschrikkelijk, dat ze elkaar beloofden om nooit meer aan die dag te denken. Daarna heeft niemand ooit meer een woord over de 44e Gouden Kokosnoot gezegd en leek de zaak voorgoed uit de wereld.

Maar dat was niet zo. Een week voor de uitreiking van de 50^e Kokosnoot kwam de geschiedenis plotseling weer boven water. En juist daardoor werd het 50-jarig jubileum van de familie Kokos een dag om nooit te vergeten.

Achteraf wist niemand hoe het nou eigenlijk begonnen was. Was het de schuld van die 2000-80-XXXL grasmaaier? Of van oom Petter, die het konijn van de buurvrouw had laten ontsnappen? Of van niemand, omdat dingen nu eenmaal gebeuren?

Laat ik maar bij het begin beginnen. Het begin begon een week voor 31 juli.

